

Hoofdstuk LXII

Verzen 1 tot 3

- 1. Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn, totdat hare gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als eene fakkel die brandt.**
- 2. En de heidenen zullen uwe gerechtigheid zien, en alle Koningen uwe heerlijkheid; en gij zult met eenen nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal.**
- 3. En gij zult eene sierlijke kroon zijn in de hand des HEEREN, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods.**

Dit hoofdstuk behandelt nog hetzelfde onderwerp en moet op denzelfden tijd worden thuis gebracht als de twee voorgaande. De profeet voorzegt hier dus evenmin als daar den heerlijken staat der Kerk, maar van Israël, gedurende het duizendjarig vrederijk. De vraag is hier allereerst, wie de spreker is. Daarop wordt onderscheidenlijk geantwoord: God, de Kerk, de Predikers, Jesaja, Christus. De laatste gedachte is de ware. Dezelfde Die in 61 : 1-3 sprak, spreekt hier en Hij alleen is het Die wachters op Jeruzalems muren geplaatst heeft en die bevelen als in dit hoofdstuk kan geven. Zion ligt Christus zeer na aan het hart. Hij is eens tot Israël gekomen en heeft over Jeruzalem eens geweend. Toen men Hem vermoordde, bad Hij voor Zijn moordenaars. Hier getuigt Hij niet stil te willen zijn ten opzichte van Zion. Psalm 121 is de onfeilbare commentaar op dit woord. Deze meerdere dan Boaz zal niet rusten, totdat Zions gerechtigheid zich publiekelijk openbaren zal als een glans, een helder licht, en haar heil, haar zaligheid, hare volheid van geluk als een fakkel. Zonneglans en een helder brandende lampe wil Hij voor Zijn aardsch volk. In Ps. 132: 17 zegt de Vader: „Ik heb voor Mijn Gezalfde eene lamp toegericht.” Hijzelf, de Zon der Gerechtigheid, zal Israëls gerechtigheid zijn en Hijzelf zal Israëls heil zijn, vers 11. De nieuwe naam is ons niet bekend, tenzij de namen van vers 4 bedoeld zijn, vgl. 65: 15. De volken zullen Israëls stralende gerechtigheid en de koningen zijn glans en glorie aanschouwen. Jehova-Jezus zal Israël als Zijn eerekroon beschouwen en de Vader zal Israël op Christus' hoofd drukken als een schitterende konings-diadeem. Christus heeft in dien dag vele diadeemen, Openb. 19:12.

De Huwelijksbetrekking tusschen God en Israël Hersteld

Verzen 4 en 5

- 4. Tot u zal niet meer gezegd worden: de verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: mijn lust is aan haar, en uw land: het getrouwde; want de HEERE heeft eenen lust aan u, en uw land zal getrouwd worden.**

5. Want gelijk een jongeling eene jonkvrouw trouwt, alzoo zullen uwe kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom is over de bruid, alzoo zal uw God over u vroolijk zijn.

Vers 4 plaatst in scherp contrast de tegenwoordige glorie Israëls met zijne voormalige ellende. Het is jammer dat de vier Hebreeuwsche namen, twee waarvan verwoesting en twee waarvan de glorie en herstelde betrekking tusschen God en Israël spellen, hier niet onvertaald zijn gelaten. Evenals elders de twee ideeën van stad en vrouw aaneengestrengeld liggen, ontmoeten we dit ook hier weder. De Engelsche vertalers hebben zeer inconsequent wel de twee laatste, doch niet de twee eerste namen vertaald. Er zit de schoonste klank in de oorspronkelijke namen. Zion zal niet meer genoemd worden *Azubah*, eene verlatene, eenzame vrouw, vgl. 54: 1-4. Kanaän zal niet meer heeten als nu *Shammah*, het verwoeste. Deze naam is haar nu reeds voor bijna negentien eeuwen door de volken gegeven. Integendeel, Zion zal voortaan den naam dragen van *Hephzibah*. Dit was de naam van Hiskia's gemalin en beteekent: Mijn lust is in haar of mijn allerdierbaarste, mijn meest geliefde. Deze naam alleen spreekt een boekdeel van Israëls toekomstige glorie en van Gods genade. Want Christus, Wien ze eenmaal aan het kruis der vervloeking klonken, spreekt hier van Zijn lust in Zijn vroegere moordenaars. En Israëls land zal *Beulah*, getrouwde heeten. Het land, dat zoo vele eeuwen door de volken vertreden en kaal geroofd is, zal eenmaal bloeien als een roos. De Heere heeft ook dat land lief en als Hij Israël hertrouwt, dan zal Hij tevens in gemeenschap van goederen ook het land trouwen. Het Christendom zingt wel lustig: *Sweet Beulah Land!* doch hoe weinig wordt verstaan het heerlijk feit, dat land en volk Israëls bij elkander behooren. Vers 5 verklaart het huwelijk nader. Gelijk een bruidegom zich verlustigt in zijne bruid zal God Zich over Israël verlustigen.

De Wachters op Israëls Muren

Verzen 6 en 7

**6. O Jeruzalem! Ik heb wachters op uwe muren besteld, die geduriglijk al den dag en al den nacht niet zullen zwijgen. O gij die des HEEREN doet gedenken! laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen,
7. en zwijgt niet stil voor Hem, totdat Hij bevestige en totdat Hij Jeruzalem stelle eenen lof op aarde.**

Deze plaats vergelijkt men met 21:6-9. Jeruzalem had als alle oude steden muren ter beveiliging en op die muren waren torens en in die torens waren wachters geplaatst tot bewaking der stad. De bescherming der stad was grootendeels hun toevertrouwd. Dit houde men hier voor de aandacht. Door wachters versta men geene dominees, maar profeten, priesters en koningen en in geestelijken zin allen, die den vrede van Jeruzalem beminnen en zoeken. Deze laatste gedachte wordt ons aan de hand gedaan door den uitroep: *O gij, die des Heeren doet gedenken*. Daar de Heere Zelf om Zions wil niet zwijgt, maar in den hemel als de groote en eenige Hoogepriester voor Israël

bidt, verlangt Hij ook dat alle bidders, want die zijn bedoeld in deze zinsnede, God door hun gebed als het ware zullen doen denken aan Jeruzalem. In hunne smeekgebeden voor Israël zullen ze Jehova Zijne onfeilbare beloften voor Israël indachtig maken. Er mag geen stilzwijgen in zulk gebed bij hen zijn. Het eerste deel van vers 7 zegt: *Geef Hem geen rust, stilheid*. We hebben hier dus drieërlei rijke gedachte: (1) De Heere rust Zelf niet ten aanzien van Zion; (2) Hij wil niet dat Zijne bidders zullen rusten in hun gebed voor Israël; (3) en Hij wil niet, dat Zijn volk Hem met rust laat waar het Israëls verlossing geldt. En Hij en de bidders zullen zich geene ruste gunnen totdat Hij Zijn Woord bevestigt en Zijn rijk grondvest en Jeruzalem stelt tot een lof op aarde. Jeruzalem zal het blinkend brandpunt en vereenigings-punt aller volken zijn en de residentie-stad van den Koning Israëls, tevens den Koning des ganschen aardbodems. Maar ach, hoe weinig bidden de bidders voor Israëls toekomstig herstel!

Een Veelzeggende Eed des Heeren

Verzen 8 en 9

8. De HEERE heeft gezworen bij zijne rechterhand en bij den arm zijner sterkte: Indien Ik uw koren meer zal geven tot spijs voor uwe vijanden, en indien de vreemden zullen drinken uwen most waaraan gij gearbeid hebt!

9. Maar die het inzamelen zullen, die zullen het eten, en zij zullen den HEERE prijzen; en die hem vergaderen zullen, die zullen hem drinken in de voorhoven mijns heiligdoms.

De Heere heeft menigmaal een eed gezworen in betrekking tot Israëls herstel. Hij kan bij niemand die meerder is dan Hijzelf zweren en daarom zweert Hij bij Zichzelven, Hebr. 6: 13, en bij Zijne sterke rechterhand, die Hij zal openbaren en gebruiken tot de volkomene verlossing Zijns volks. Hij belooft hier met een eed, die onder menschen het eind van alle tegenspreken is, helaas! niet onder Christenmenschen ten opzichte van Gods eeden!—dat Hij Israël een bestendigen vrede en overvloed zal geven. En als de Heere zweert bij den arm Zijner kracht, dan belooft Hij het heil van vrede en voorspoed in een zeer pakkenden vorm. Hij wil het welig koren, dat op Israëls getrouwd land, dan ook de roem der wereld, groeit, niet meer tot spijs aan Israëls vijanden geven, noch den most, het druivensap, dat op zijn wijnberg groeide en dat door Israël werd toebereid. In tegenstelling met hetgeen dikwijls plaats greep in Israëls verleden, zullen zij die den oogst inzamelen, dien ook eten. Men zal een oogstdanklied ter eer van Israëls God zingen. Men herinnere zich wat in vers 5 van de wijngaardeniers gezegd is. Van dien overvloedigen oogst en van den zoeten most, die geene bedwelmende eigenschappen zal hebben, zal men dan ter eere van Jehova-Jezus een offermaaltijd maken in de voorhoven van 's Heeren heiligdom, vgl. Ez. 45: 15-25; 46: 14,20. Met dezen eed is tevens gezegd dat geene oorlogsverwoestingen Israël meer zullen treffen.

Alle Beletselen tot Israëls Herstel uit den Weg Geruimd

Verzen 10 tot 12

10. Gaat door, gaat door, door de poorten, bereidt den weg des volks; verhoogt, verhoogt eene baan, ruimt de steenen weg, steekt eene banier omhoog tot de volkeren.

11. Zie, de HEERE heeft doen hooren tot aan het einde der aarde: Zegt der dochter Sions: Zie, uw heil komt; zie, zijn loon is met hem, en zijn arbeidsloon is voor zijn aangezicht.

12. En zij zullen ze noemen het heilige volk, de verlostten des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad die niet verlaten is.

Vers 10 geeft een soortgelijk bevel, om alle hindernissen namelijk uit den weg te ruimen als 40:3 en 57: 14. Men stelle zich hier Jeruzalems poorten voor als open staande om het volk te ontvangen, terwijl ook het volk in statige karavanen nadert tot de heilige stad, doch de wegen zijn oneffen, hobbelachtig, ja onbegaanbaar, dat men haast geene vordering kan maken. Met het oog daarop nu wordt het volk binnen de stad opgeroepen om de aankomende pelgrims ter hulp te snellen, wijl niets hun spoed naar de Godsstad mag vertragen. Door het wegruimen van de steenen en het opvullen van de hopen in de wegen kan men het tot Jeruzalem optrekkend volk helpen. Dit woord is weder van het hoogst praktisch belang voor allen, die Israël om 's Heeren wil beminnen. De Jodenzendingen zijn nog maar nauwelijks eene eeuw oud en mogen in het licht van deze en dergelijke woorden Gods wel een zeer gewichtvol teeken des tijds worden genoemd. Zij zijn niets minder dan de wegbereiders voor Israëls volkomen wederaanneming. Het omhoog steken van de banier onder de volken kunnen we op grond van 11: 10; 18:3 en andere plaatsen het verkondigen van Christus onder de volken noemen, de Heidenzending dus. Wij twifelen er niet aan, of wij hebben hier in Oud Testamentischen vorm de Joden- en de Heidenzending als eene goddelijke plicht voorgeschreven met het oog op en als wegbereider voor Israëls herstel. Met profetisch perfectum wordt verder gezegd, dat God alom Israël zal doen hooren : *Zie, uw Heil(and) komt*. Christus Zelf als Israëls Redder is bedoeld, gelijk ook blijkt uit het vervolg: *Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht*. In het licht van dit woord is ook de Premillenniale Heidenzending een teeken des tijds, want die roept alom, dat de Heere Jezus komt als Israëls Redder. Vers 12 toont weder den roem en de hooge gunst, waarin Israël bij de volken dan geankerd zal liggen. Alle volken zullen Israël zoeken, vandaar de naam: De Gezochte.